

Sygn. akt II W 410/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Pabianicach – II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Jakub Smoczkiwicz,

Protokolant : staż. Dominika Latusek, staż. Katarzyna Kubik

po rozpoznaniu w dniu 23.10.18r., 10.1.19r., 26.2.19r., 2.12.19r. w Pabianicach na rozprawie sprawy:

M. I., syna M. i M. z domu S., urodzonego w dniu (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 20 marca 2018 roku około godziny 11:00 w P., na skrzyżowaniu ulic (...) /K. kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...), nie zastosował się do zakazu wyprzedzania na przejściu dla pieszych i na skrzyżowaniu wyprzedzając w miejscu gdzie ruch nie jest kierowany, pojazd z prawej strony, a następnie na skrzyżowaniu ulic (...) /L. nie zachował szczególnej ostrożności, nie zastosował się do zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu o ruchu niekierowanym w skutek czego uderzył w skręcający w lewo na skrzyżowaniu pojazd marki P. o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 97 k.w. i 86 § 1 k.w.

1. w miejsce zarzucanego czynu obwinionego M. I. uznaje za winnego tego, że w dniu 20 marca 2018 roku około godziny 11:00 w P., na skrzyżowaniu ulic (...) /K., kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) nie zastosował się do zakazu wyprzedzania na przejściu dla pieszych i na skrzyżowaniu wyprzedzając w miejscu, gdzie ruch nie jest kierowany pojazd z prawej strony, a następnie na skrzyżowaniu ulic (...) /L., nie zachowując należytej ostrożności i nie stosując się do zakazu wyprzedzania na skrzyżowaniu o ruchu niekierowanym, uderzył w skręcający w lewo na skrzyżowaniu pojazd marki P. o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czym wyczerpał dyspozycję art. 97 k.w. w zw. z art. 24 ust. 7 pkt 3 i art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1260 z późn. zm.) oraz art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1162 (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania w całości.

Sygn. akt II W 410/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 marca 2018r. około godziny 11:00 M. Z. (1) jechała jako kierowca samochodem P. (...) nr rej. (...) w P. ulicą (...) w kierunku R.. Na skrzyżowaniu ulic (...) M. Z. zamierzała skręcić w lewo w ulicę (...). W tym celu włączyła lewy kierunkowskaz i po upewnieniu się, że nie jest wyprzedzana dojechała do osi jezdni. Na skrzyżowaniu M. Z. zatrzymała się aby przepuścić samochody jadące z przeciwnika, następnie po upewnieniu się w lusterku, że może bezpiecznie skręcić rozpoczęła manewr skrętu w lewo. W pewnym momencie w trakcie wykonywania manewru skrętu poczuła uderzenie w lewy bok pojazdu. Po uderzeniu straciła przytomność, gdy ja odzyskała okazało się, że lewe drzwi jej pojazdu są zablokowane (dowód: zeznania M. Z. (1) k. 15, k. 50-51)

Tego samego dnia około godziny 11:00 K. M. (1) wraz z P. B. (1) jechali samochodem ulicą (...) od strony ulicy (...). Gdy znajdowali się na skrzyżowaniu ulic (...) na przejściu dla pieszych z prawej strony wyprzedził ich samochód marki F. (...), który po minięciu ich pojazdu dalej kontynuował wyprzedzanie przejeżdżając przez kolejne przejście dla pieszych, a następnie zaczął wyprzedzać kolejne samochody z lewej strony. Po chwili K. M. zobaczyła chmurę dymu. Gdy zbliżyli się do skrzyżowania ulicy (...) z L. K. M. zobaczyła jak pojazd P. toczy się bez koła w kierunku ulicy (...), natomiast F. (...) zatrzymał się na latarni po lewej stronie ulicy (...) za skrzyżowaniem z ulicą (...) (dowód: zeznania K. M. (1) k. 20, k. 52 zeznania P. B. (1) k. 51).

Błąd w taktyce i technice jazdy popełnił obwiniony, który podjął manewr wyprzedzania na skrzyżowaniu ulic (...) z przecięciem linii ciągłej (opinia biegłego k. 106-133).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Jak wyjaśnił tego dnia jechał samochodem F. (...) nr rej. (...) ulicą (...) w kierunku ulicy (...) w którą zamierzał skręcić w lewo. Jak podała ul. (...) jechał prawą stroną i nie przypomina sobie aby przed nim lewą stroną jezdni jechały inne samochody. Za skrzyżowaniem z ul. (...) zjechał na torowisko chcąc skręcić w lewo w ul. (...). Jak podał zatrzymał się przed przejściem dla pieszych znajdującym się przed. ul. (...), gdyż przechodził po nim pieszy, a następnie ruszył razem z pojazdem stojącym po jego prawej stronie. Jak podał kontynuował jazdę po torowisku, gdyż prawa część jezdni była zakorkowana przez pojazdy, które zatrzymały się przed przejściem dla pieszych przy sklepie (...). Jak podał pojazdy te jechały prosto i nie sygnalizowały zamiaru skrętu w lewo, a on miał włączony lewy kierunkowskaz. Jak podał w pewnym momencie ze stojącej kolumny pojazdów wyłoniła się dość szybko jadąca pojazdem P., która nie sygnalizowała zamiaru skrętu w lewo. Jak wyjaśnił odbił w lewo i po przekroczeniu osi jezdni doszło do zderzenia pojazdów (wyjaśnienia obwinionego k. 25, k. 50).

Na skutek zdarzenia w pojeździe P. urwane zostało lewe lusterko, wgniecione drzwi przednie lewe, urwana została listwa drzwi przednich lewych, wgnieciony został błotnik przedni lewy, urwane zostało koło przednie lewe wraz ze zwrotnicą, amortyzatorem i półosią, zarysowany został zderzak przedni, pękł on także z lewej strony, lewy przedni reflektor został wyrwany z zaczepów (dowód : protokół oględzin k. 8-9).

W pojeździe F. (...) na skutek zdarzenia popękał przedni zderzak, zostały urwane i popękały przednie reflektory, pokrywa silnika uległa wgnieceniu w lewym przednim narożniku, oraz z prawej strony, uszkodzony został przedni prawy błotnik, prawe drzwi zostały wgniecione w przedniej części urwaniu uległa listwa drzwi prawych, uszkodzony został próg prawy w przedniej części, urwane prawe lusterko zewnętrzne, urwany został prawy przedni kierunkowskaz, rozbita została szyba czołowa z prawej strony w górnej części (dowód: protokół oględzin k. 10-11).

W chwili zdarzenia zarówno obwiniony jak i pokrzywdzona byli trzeźwi (dowód: protokół użycia Alco sensora k. 5, k. 6).

Ustalając stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadków M. Z. (1), P. B. (1) i K. M. (1). Zeznania tych świadków są spójne, logiczne i konsekwentne. W zeznaniach tych świadków nie ma rozbieżności, które podważałyby zaufanie do ich wiarygodności. Sąd miał ponadto na uwadze, iż P. B. i K. M. są osobami obcymi tak dla obwinionego jak i pokrzywdzonej i nie mają interesu w tym by składać nieprawdziwe zeznania, tak by były one korzystne dla pokrzywdzonej.

Ustalając stan faktyczny sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. F., który całkowicie odmiennie opisał tor ruchu pojazdów, sprzecznie nawet z tym co wyjaśnia obwiniony.

Ustalając stan faktyczny sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego co do samego opisu w jaki sposób doszło do zdarzenia, w tym zakresie wyjaśnienia te są sprzeczne z zeznaniami świadków M. z., P. B. (1) i K. M. (1). A ponadto sąd miał na uwadze, iż wyjaśnienia te są wewnętrznie sprzeczne. Obwiniony wyjaśnia bowiem, iż dojeżdżając ulicą (...) do skrzyżowania z ul. (...) wyprzedzał stojące z lewej strony przed przejściem dla pieszych pojazdy i jednocześnie wskazuje, iż spośród tych pojazdów z jego lewej strony wyjechał dość szybko jadący samochód pokrzywdzonej. Skoro te samochody stały to pojazd pokrzywdzonej nie mógł się poruszać i to w dodatku dość szybko. Sąd nie dał także wiary wyjaśnieniom obwinionego, iż przed przejściem dla pieszych przy ul. (...) zatrzymywał się aby przepuścić pieszego.

Przecza temu zeznania P. B. i K. M., którzy wskazują, iż obwiniony cały czas jechał wyprzedzając inne pojazdy, a K. M. straciła jego pojazd z oczu jedynie na chwilę gdy podnosiła butelkę z wodą. W tym czasie nie było możliwe, aby obwiniony zatrzymał się przepuścić pieszego, a następnie ruszył. Sąd natomiast dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego co do kierunku poruszania się jego pojazdu i pojazdu pokrzywdzonej, albowiem w tym zakresie są one zgodne z zeznaniami pokrzywdzonej i świadków P. B. i K. M..

Ustalając stan faktyczny sąd dał także wiarę opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, która w ocenie sądu jest spójna, logiczna i konsekwentna. Zdaniem sądu przyjęcie przez biegłego wskazanego w opinii współczynnika przyczepności, który kwestionuje obrona nie ma istotnego znaczenia dla poczynienia ustaleń w rozpoznawanej sprawie. W ocenie sądu wzajemne korelacja dowodów w postaci opinii biegłego, zeznań pokrzywdzonej i świadków P. B. i K. M. oraz protokołów oględzin pojazdów pozwala na dokonanie jednoznacznych ustaleń co do przebiegu zdarzenia.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się także na załączonych protokołach oględzin pojazdów, które zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, a w toku postępowania nie ujawniły się dowody podważające zaufanie do ich rzetelności i autentyczności.

W opraciu o ustalony stan faktyczny sąd uznał obwinionego za winnego tego, że w dniu

Przepis art. 86 § 1 k.w. ma na celu zapewnienie przestrzegania reguł obowiązujących w ruchu drogowym. Przepisy ruchu drogowego mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa uczestnikom ruchu drogowego. Ruch ten jest niebezpieczny z uwagi na fakt, iż biorące w nim udział pojazdy mechaniczne z uwagi na swoją masę, osiągnięte prędkości stwarzają znaczne niebezpieczeństwo dla uczestników ruchu drogowego. Z tego też względu przestrzeganie tychże przepisów ma tak istotne znaczenie. Samo niezachowanie należytej ostrożności nie jest jeszcze wykroczeniem z art. 86 k.w. Przepis ten przewiduje bowiem wykroczenie zagrożenia konkretnego, czyli znamionnego skutkiem sytuacyjnym, którym jest zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie musi to być skutek rzeczowy, aczkolwiek i on wchodzi w rachubę, ale generalnie wystarczy skutek sytuacyjny. Zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie musi być bezpośrednio, ale musi być realne i konkretne. Do naruszenia przepisów ruchu drogowego może dojść zarówno umyślnie jak też i nieumyślnie. Jest to wykroczenie powszechne, jego sprawcą może być każdy podmiot zdolny do ponoszenia odpowiedzialności. W niniejszej sprawie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż obwiniony nie dochował reguł bezpieczeństwa i na skutek tego doprowadził do sytuacji powstania zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego.

Znamiona zachowania art. 97 kw precyzuje jako wykroczenie przeciwko przepisom Prawa o ruchu drogowym przepisom wydanym na jego podstawie. Jest to przepis ogólny odsyłający w zakresie czynności sprawczych do uregulowań zawartych w przepisach innych ustaw regulujących zasady ruchu drogowego. Przepis art. 5 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym nakłada na każdego uczestnika ruchu drogowego stosowanie się do znaków drogowych, tak poziomych jak i pionowych. Przepis art. 3 ust. 1 powołanej ustawy nakłada na uczestnika ruchu obowiązek zachowania ostrożności, a gdy ustawa tego wymaga zachowania szczególnej ostrożności. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności nakłada na kierującego zbliżającego się do przejścia dla pieszych art. 26 ust. 1 prawa o ruchu drogowym. Z kolei artykuł 24 ust. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym zezwala na wyprzedzania jedynie z lewej strony pojazdu wyprzedzanego, poza przewidzianymi w ustawie wyjątkami, które w rozpoznawanej sprawie nie miały miejsca. Ponadto stosownie do art. 24 ust. 7 pkt. 3 zabronione jest wyprzedzanie na skrzyżowaniu oraz stosownie do art. 26 ust. 1 pkt. 1 zabronione jest wyprzedzanie na przejściu dla pieszych, lub bezpośrednio przed nim. Zgromadzony w rozpoznawanej sprawie pozwala na stwierdzenie, iż obwiniony wszystkie te przepisy zlekceważył skutkiem czego była kolizja z pojazdem pokrzywdzonej. Za przypisany czyn sąd na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art., 9 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 500 zł. Określając wymiar kary grzywny sąd na niekorzyść obwinionego poczytał wagę naruszonych reguł bezpieczeństwa oraz ich ilość. Sąd nie znalazł okoliczności łagodzących. Określając wymiar kary grzywny miał na uwadze możliwość finansowe i zarobkowe obwinionego. Obwiniony jest osobą młodą zdolną do wykonywania pracy zarobkowej, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. W ocenie sądu będzie w stanie uiścić grzywnę w orzeczonej wysokości.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania w całości w kwocie 1162 zł. W ocenie sądu kwota ta jest realna dla obwinionego do uiszczenia. Obwiniony jest osobą młodą zdolną do wykonywania pracy zarobkowej, nie ma nikogo na utrzymaniu. Zatem uiszczenie kosztów w tej wysokości nie będzie dla obwinionego nadmiernym obciążeniem.

SSR J. Smockiewicz